

Az alábbiakban Yehudi Menuhin visszaemlékezését olvashatjuk Bartókról és a szólószonátáról . Mint az ismeretes , Bartók utolsó éveit (1940 - 1945) Amerikában töltötte , ahol a kezdeti sikertelenség és nélkülözés után a Concerto (1943) sikeres bemutatóját követően Menuhin szólószonátát , míg William Primrose brácsaversenyt

rendelt

Tőle

.

"Elég vakmerő voltam, hogy arra kérjem Bartókot, írjon nekem egy szonátát szólóhegedűre. Kérhettem volna nagy versenyművet is, vagy hegedű-zongoraszonátát, de a lehető legkevésbé akartam terhelni. Anyagilag semmilyen más módon nem lehetett segíteni rajta; túl büszke volt, semhogy elfogadja, kivéve, ha ő is adott valamit cserébe. Ez a szonáta minden bizonnyal a legnagyobb szólóhegedű-alkotás Bach óta.

A Szólószonáta nehéz mű; Bartók ott volt ugyan, amikor 1944 végén először játszottam, a Carnegie Hallban, de sajnálom, hogy nem hallhatta valóban kiforrott előadásban; az évek során ez a zene egyre többet mondott nekem

,

és

úgy érzem, mindannyiunknak, a legmélyebb szellemiség hangján.

Az

első tétel jelölése: Tempo di ciaccona -

Bartók

visszapillant Bach egyik monumentális szólóhegedű-művére,

és

kötetlen, de fegyelmezett magyar zenei nyelvre fordítja.

Ezt követi a fúga: agresszívebb, brutálisabb muzsikát talán sohasem játszottam.

Majd a derűs melódia következik, végül pedig gyors, táncszerű, illékony presto.

Volt néhány javaslatom a frazeálással, ujjrenddel, vonókezeléssel és más technikai problémákkal kapcsolatban - sokat el is fogadott. De amikor

arra

kértem, változtasson meg

egy

akkordot, amit csak roppant kínlódás árán lehetett lejátszani, azt felelte:
'Nem!'

forrás: Yehudi Menuhin & Curtis W. Davis: Az ember zenéje